Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. θ΄ 1-38)
13 Μαΐου 2007

Στὴ διήγηση τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου γιὰ τὴ γιατρειὰ τοῦ τυφλοῦ, δηλαδὴ τὴν ἀνάκτηση τοῦ φωτός, δὲν ἱστορεῖται μονάχα ἐτοῦτο τὸ γεγονός. Δὲν στέκεται ἡ διήγηση μόνο στὸ φυσικὸ φῶς καὶ τὸ πῶς ὁ τυφλὸς εἶδε. Περιγράφει ἀκόμη κάτι, ποὺ εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερο. Ὅτι ὁ τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς μὲ τὰ φυσικὰ μάτια του, ἀλλὰ κυρίως ὅτι «φωτίσθηκε μέσα του, ὥστε νὰ πιστέψη στὸ Χριστὸ καὶ νὰ Τὸν προσκυνήση».

Καὶ ἐνῶ αὐτὸς διακηρύσσει τὴν πίστη του καὶ ἀποδίδει τὴν ὀφειλόμενη τιμὴ στὸ Χριστό, ὑπῆρχαν καὶ οἱ ἄλλοι, ποὺ Τὸν συκοφάντησαν καὶ ταλαιπώρησαν ἀρκετὰ τὸν τυφλό.

Εἶναι οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀλήθειας, ὅπως ἐκφράζεται ἀπὸ τὸν θεϊκὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ σὲ κάθε ἐποχὴ ταλαιπωροῦν τὴν Ἐκκλησία διαστρεβλώνοντας τὴν ἀλήθεια χτυπώντας τὴν ὀρθὴ πίστη. Τέτοιοι βεβαίως βρίσκονται καὶ στὴν ἐποχή μας. Μὲ διάφορα προσχήματα καὶ καλυμμένες προθέσεις, εἴτε μὲ τὴν ἐπιστημοσύνη, εἴτε δῆθεν μὲ τὰ διάφορα εὑρήματα τῆς ἀρχαιολογίας, εἴτε ὡς αὐθεντικοὶ ἑρμηνευτὲς τῶν ἱερῶν Γραφῶν, δημιουργοῦν σύγχιση, περιττὲς καὶ ἀνούσιες συζητήσεις διαφόρων δῆθεν εἰδικῶν.
Ἡ φιλολογία γύρω ἀπὸ τὸ ἀπόκρυφο Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα, γύρω ἀπὸ τὸν κώδικα Ντα Βίντσι (Da Vinci) ἢ μὲ τὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ, δίδει τροφὴ στοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ νὰ στραφοῦν ἐναντίον Του φτιάχνοντας ἀνιστόρητες καταστάσεις καὶ πλούσια μυθεύματα.
Τὸ σπουδαῖο δὲ εἶναι πὼς ὅλοι αὐτοί, ποὺ παρουσιάζονται ὡς εἰδικοί, γνῶστες τέτοιων θεμάτων τελικὰ καταντοῦν γραφικοί. Καὶ γίνονται γραφικοὶ ἀφοῦ προκαταλαμβάνουν τὴν ἐπιστήμη, ποὺ ἐξετάζει αὐτὰ τὰ θέματα καὶ θεωρεῖ ὅτι πρόκειται γιὰ ψευδεπίγραφα, μυθώδη καὶ ἀνιστόρητα, συνεπῶς ἀναξιόπιστα.
Μέσα σ᾽ αὐτοὺς ποὺ πορεύονται ἐχθρικὰ πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του εἶναι γνωστοὶ σὲ ὅλους μας Γιεχωβάδες ἢ Μάρτυρες τῶν Γραφῶν ἢ τελευταῖα Χριστιανοὶ Μάρτυρες τῶν Γραφῶν. Ἐτοῦτοι ξαφνικὰ παρουσιάσθηκαν ὡς διδάσκαλοι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ γυρνοῦν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι γιὰ νὰ διδάξουν τὶς αἱρέσεις τους.
Μοιράζουν αἱρετικὰ φυλλάδια, προσπαθοῦν μὲ γλυκόλογα νὰ πλησιάσουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ πιπιλίζουν διάφορα τυχαῖα καὶ ἀσύνδετα χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, κατὰ πὼς αὐτοὶ τὰ ἑρμηνεύουν. Ἔτσι, στὴν οὐσία ἐνῶ δὲν πιστεύουν στὴ θεότητα

τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ κρύβουν ἐπιδέξια, θέλουν ὅμως νὰ ὀνομάζονται Χριστιανοὶ Μάρτυρες τοῦ Γιεχωβᾶ.
Ὁ σχεδιασμὸς δὲ τοῦ κηρύγματος ἐτούτων τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, ἔχει τοὺς ἑξῆς στόχους. Ἀρχίζουν νὰ κατηγοροῦν τοὺς κληρικοὺς, πὼς δὲν εἶναι ἄξιοι ἢ ἔχουν ἀδυναμίες. Ὕστερα προχωροῦν κατηγορώντας ὅλη τὴν Ἐκκλησία ὡς μία κατάσταση μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ προβλήματά του. Καὶ τέλος φθάνουν στὴν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ, ὡς Θεοῦ, Τὸν ὁποῖο δέχονται ὡς ἕνα μεγάλο προφήτη.
Ὅλοι ὅμως γνωρίζουμε πὼς ἐτούτοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν ἀγαθὲς προθέσεις, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, μήτε ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἀλήθεια. Ἀφοῦ ἄλλωστε ὡς πληρωμένοι καθοδηγητές, ὑπακούουν τυφλὰ στὴν ὀργάνωσή τους, ποὺ ἔχει τὴν ἕδρα της στὴν Ἀμερική.
Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ τυφλὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ὄχι μόνο βλέπει μὲ τὰ σωματικὰ μάτια του, ἀλλὰ τώρα πιστεύει στὸ Χριστὸ καὶ τὸ διακηρύσσει παντοῦ. Ἐμεῖς ποὺ βλέπουμε καὶ μποροῦμε νὰ μελετοῦμε τὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου καὶ γνωρίζουμε ἔτσι τὴν ἀλήθεια, ἔχουμε μέσα μας αἰσθανθεῖ τὴν οὐράνια χαρὰ τοῦ μηνύματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔχουμε κατανοήσει τὸν πλοῦτο ποὺ κατέχουμε; Τότε ὀφείλουμε νὰ τὸ διακηρύσσουμε μὲ θάρρος γιὰ ν᾽ ἀκουστεῖ ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια· νὰ γίνει κτῆμα καὶ βίωμα σὲ ὅλους. Γιατὶ ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ νερὸ τῆς ζωῆς μας καὶ τὸ Ἀναστάσιμο φῶς στὸ διάβα μας.